

Ο φράχτης και τα αμπέλια

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Κάποτε ζούσε ένας πολύ πλούσιος άνθρωπος που είχε πολλά κτήματα και μάλιστα αμπέλια. Ο ίδιος δούλευε αδιάκοπα και αγαπούσε πολύ τη γη του και μαζί του δούλευαν σκληρά και με μεράκι κι όλοι του οι εργάτες, όσους είχε στη δούλεψή

του. Και γι' αυτό «αμειβόταν» πλουσιοπάροχα, αφού το κρασί που βγάζαν τα αμπέλια του ήταν το πιο ευωδιαστό και γλυκό και, φυσικά, το πιο περιζήτητο.

- Σκοτώνεσαι στη δουλειά, όλη μέρα στα αμπέλια, λες και δε θα βγουν σταφύλια αν καθίσεις και λίγο. Οι εργάτες μας φτάνουν και περισσεύουν. Εσύ έχεις το γραφείο σου και επιβλέπεις τη δουλειά όλη από κει.

- Γιε μου, η γη καρπίζει όταν την αγαπάς και τη φροντίζεις και οι εργάτες μας είναι πρώτα συνεργάτες, που τους σέβεσαι και δουλεύεις μαζί τους, γιατί τους εκτιμάς και τότε δουλεύουν με μεράκι...

Για όλους ήταν ο κυρ Πέτρος, που τον δείχναν και τον καμάρωναν, για τον γιό του όμως ήταν ένας ανόητος και επίμονος γέροντας, που είχε μάθει να είναι κολλημένος στα αμπέλια του.

Και ήρθε η ώρα που έφυγε από τη ζωή ο κυρ Πέτρος και ο γιος του κληρονόμησε τη γη και τα αμπέλια του. Επιθεώρησε λοιπόν τη γη του και ζήτησε από τους εργάτες να του περιγράψουν τη δουλειά και τις ανάγκες τους.

- Τι βάτοι είναι αυτοί που φράζουν τα αμπέλια μου; Γιατί δεν τους ξεριζώνουμε, αφού σταφύλια δεν κάνουν; Να τους ξεριζώσετε αμέσως και να τους ρίξετε στη φωτιά!

Μάταια προσπάθησαν οι εργάτες του να τον πείσουν πως οι βάτοι αυτοί, δηλαδή οι μεγάλοι θάμνοι γύρω από τα αμπέλια, ήταν οι φράχτες που τα προφύλαγαν. Μα το καινούριο αφεντικό ήξερε μόνο το γραφείο και τις διαταγές από κει, δεν αγαπούσε πραγματικά τη γη όπως ο πατέρας του. Έτσι οι βάτοι ξεριζώθηκαν και τα αμπέλια ήταν πια ανοιχτά για όλους, ανθρώπους και ζώα. Κι όπως καταλαβαίνετε, σε λίγο καιρό όλα τα αμπέλια και τα κλήματα είχαν καταστραφεί.

- Μα τι ανόητα που φέρθηκα, να μην καταλαβαίνω πως οι βάτοι είναι οι πολύτιμοι φράχτες για τα αμπέλια μου!

Πραγματικά, ο νεαρός ιδιοκτήτης των αμπελιών έκλαιγε τη μοίρα του, ενώ ένας ηλικιωμένος εργάτης που χρόνια δούλευε με τον πατέρα του του είπε σοφά:

- Αχ αφεντικό, **έκρινες επιπόλαια τη χρησιμότητα των βάτων και στη ζωή ποτέ δεν κρίνουμε επιπόλαια τη χρησιμότητα των άλλων, γιατί το πληρώνουμε πολλές φορές ακριβά!**

Απόδοση: Δ.Σ.

Αφήγηση: Καλλιόπη Ράγιου

%frxtes_ampelia%